

Το Μπαλόνι της Αγάπης

**13ο Δημοτικό
Σχολείο Γλυφάδας**

Δ1 Δημοτικού
Απρίλιος 2024

Εισαγωγικό σημείωμα

Με αφορμή την Παγκόσμια Ημέρα Παιδικού βιβλίου και την αγάπη μας για τα ζώα, καλέσαμε στο σχολείο μας τη διακεκριμένη συγγραφέα και εικονογράφο κυρία Λιάνα Δενεζάκη και με την καθοδήγησή της φτιάξαμε μια ιστορία με μουσούδες. Ένα παραμύθι γεμάτο φαντασία, χρώματα, λέξεις, ζωγραφιές κι αγάπη!!
Γιατί:

«Αν περνάς πολύ χρόνο με τα ζώα, διατρέχεις τον κίνδυνο να γίνεις καλύτερος άνθρωπος». Όσκαρ Ουάιλντ

Ελένη Χαράνα
δασκάλα Δ1

Σκανάρετε το QR-code
και ακούστε το Τραγούδι
των Παραμυθοκαρτών

Πώς να φτιάξω μια ιστορία
που δε μοιάζει με καμία!

Ως αφητηρία για να δημιουργήσουμε το βιβλίο που κρατάτε στα χέρια σας χρησιμοποιήσαμε τις Παραμυθοκάρτες-Ιστορίες με Μουσούδες (Μάνος Κρόκος-Λιάνα Δενεζάκη), εκδ. Κίτρινο Πατίνι και τη Ζωγραφική Φαντασίας στο βασίλειο του Πόθου (Κατερίνα Παπαποστόλου), εκδ. Welldone. Πρωταγωνιστής της ιστορίας μας δεν θα μπορούσε να είναι άλλος από τον αγαπημένο μας τετράποδο φίλο, τον Πόθο. Και είναι αυτός που επιλέξαμε για να πει όσα θέλαμε στους αναγνώστες μας!

Μια φορά
κι
έναν καιρό...

...ήταν ένας όμορφος, αδέσποτος σκύλος. Του άρεσαν οι ξάγρηες και τα παιχνίδια με τους φίλους του, όμως η ζωή στους δρόμους ήταν σκληρή.

Το να βρίσκει φαγητό δεν ήταν πάντα εύκολο και συχνά έτρωγε από τα σκουπίδια. Φοβόταν πολύ τα αυτοκίνητα, αλλά ακόμα περισσότερο φοβόταν τους ανθρώπους.

Η πόλη όπου ζούσε ήταν πολύ άσχημη και σκοτεινή, γι' αυτό και την έλεγαν **Άσχημούπολη**.

Η **Άσχημούπολη** ήταν **γκρίζα**, χωρίς αγάπη και χαρά. Στους δρόμους υπήρχαν ταμπέλες που απαγόρευαν τα ζώα!

Κι έτσι, ο μικρός μας φίλος ήταν διαρκώς αναγκασμένος να κρύβεται!

Καμιά φορά, όταν έβλεπε τουρίστες να περνούν με τα σκυλάκια τους καθισμένα στα αυτοκίνητά τους, ζήλευε.

Πονούσε η καρδούλα του που δεν είχε κι εκείνος ένα σπιτάκι.

Στη γειτονιά του υπήρχαν πολλά άστεγα παιδάκια. Ήταν τα μόνα που τον γήησιαζαν και του έδιναν χάδια και λιχουδιές.

Όμως ΚΑΝΕΙΣ δεν του είχε δώσει ΠΟΤΕ ένα όνομα!

Ήθελε να έχει κουκλάκια, μπαλίτσες, λιχουδιές, αγκαλιές, αγάπη κι ένα ζεστό κρεβατάκι!

Ονειρευόταν να βρει
μα μέρα
έναν... Θρόνο!

Αν ανέβαινε στον θρόνο του,
θα φρόντιζε να είναι όλοι
ευτυχισμένοι.
Σε όλα τα γλάσματα αξίζει να
ζουν χαρούμενα και χωρίς φόβο!

**Μαζί μπορούμε
να ελευθερώσουμε
όλα τα ζώα!
Πίστεψέ το και θα δεις
ότι θα τα ματαφέρουμε!**

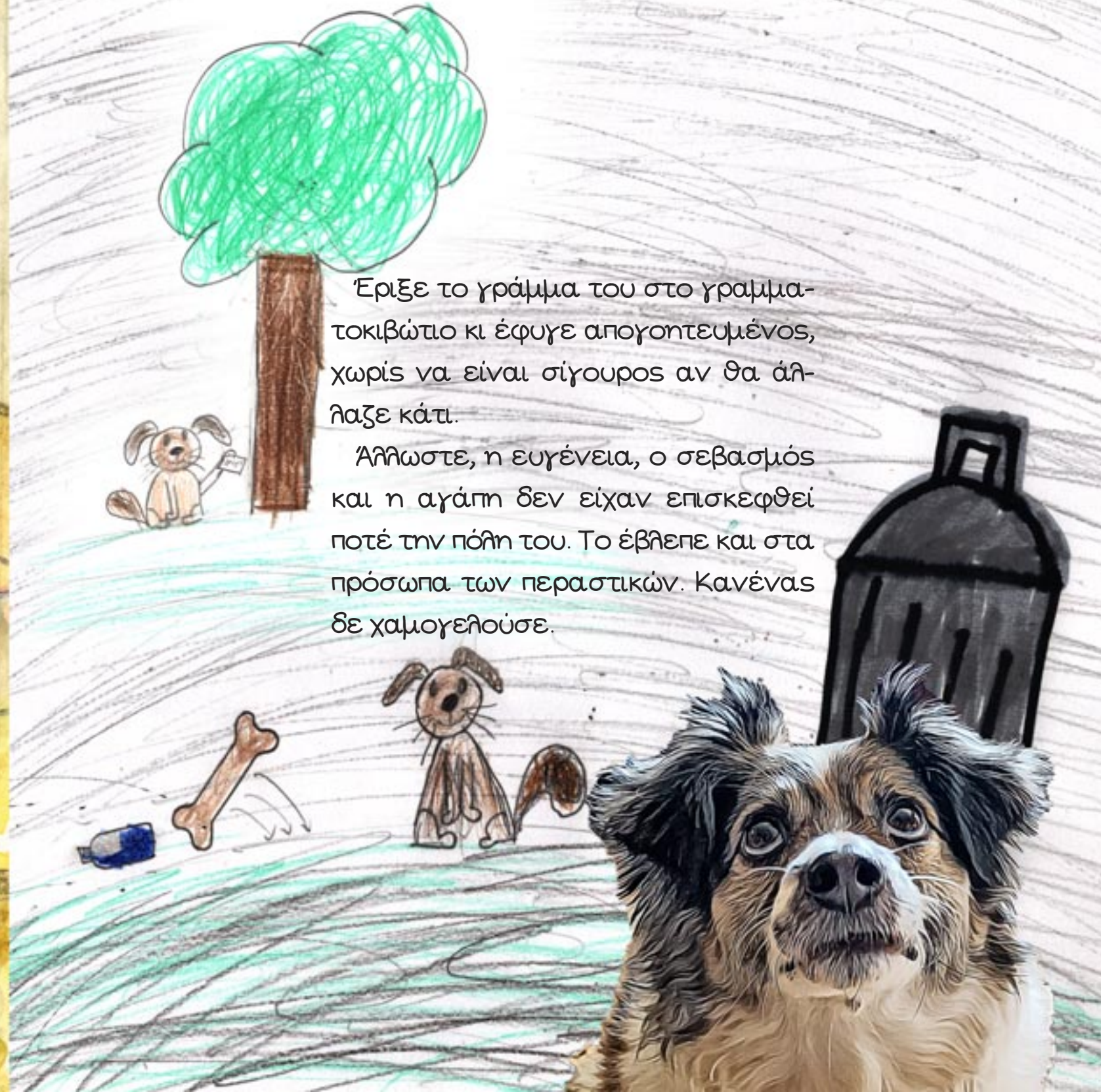
Την παραμονή των Χριστουγέννων, που όλοι στόλιζαν τα σπίτια τους, εκείνος αποφάσισε να γράψει ένα γράμμα στον Άγιο Βασίλη. Πήγε, λοιπόν, στη μέση της μεγάλης πλατείας κι έγραψε:

Καλέ μου Άγιε Βασίλη
θα ήθελα η πόλη όπου ζω
να πλημμυρίσει από αγάπη
και φροντίδα για τα ζώα,
αλλά και για τα παιδάκια
που δεν έχουν σπίτι.
Εύχομαι του χρόνου
να είμαστε όλοι μαζί σε ένα
σπίτι και να στολίζουμε το δικό μας δέντρο.

Ήθελε τόσο πολύ να βρει ένα σπιτάκι και μία ΠΑΝΤΟΤΙΝΗ οικογένεια!

Έριξε το γράμμα του στο γραμμα-
τοκιβώτιο κι έφυγε απογοητευμένος,
χωρίς να είναι σίγουρος αν θα άλ-
λαζε κάτι.

Άλλωστε, η ευγένεια, ο σεβασμός
και η αγάπη δεν είχαν επισκεφθεί
ποτέ την πόλη του. Το έβλεπε και στα
πρόσωπα των περαστικών. Κανένας
δε χαμογελούσε.

Πέρασαν τα Χριστούγεννα, πέρασε και η Πρωτοχρονιά και τίποτα στη ζωή του δεν είχε αλλάξει. Ή, μάλλον, κάτι άλλαξε, αφού έκανε έναν καινούριο φίλο, τον Γουργουρίτσο. Ο Γουργουρίτσος ήταν ένα μικρό, πορτοκαλί με λίγο άσπρο γατάκι, που όταν το βρήκε περιφερόταν στους δρόμους μόνο και τρομαγμένο.

Κάποια μέρα ο Γουργουρίτσος του μίλησε για την Ευτυχούπολη, μια πολιτεία που βρισκόταν πολύ κοντά στην Ασχημούπολη! Στην είσοδο αυτής της πολιτείας υπήρχε μια μεγάλη ταμπέλα που έγραφε: «Καλώς ήρθατε!».

Ευεί όλοι ζούσαν αρμονιά...

...και ο ήλιος έλαμνε πάντα!

Στην Ευτυχούπολη τα ζώα δεν τα θεωρούσαν παιχνίδια, αλλά ισότιμα μέλη της οικογένειάς τους.

Στους δρόμους υπήρχαν ταΐστρες και οι περαστικοί σταματούσαν και τα χάιδευαν. Οι άνθρωποι σκέφτονταν πολύ πριν υιοθετήσουν ένα ζώο. «Ό,τι αγαπάς το αγαπάς για πάντα!» έλεγαν.

Οι δυο φίλοι αποφάσισαν να
μετακομίσουν
στην Ευτυχούπολη.
Μα δεν ήξεραν
πώς να φτάσουν εκεί...

Απελπισμένοι έκατσαν κάτω από ένα δέντρο κι άρχισαν να κλαίνε. Τότε μπροστά τους εμφανίστηκε η Νεράιδα των Ζώων! Γιατί αυτή έλαβε κατά λάθος, και μάλιστα με μεγάλη αργοπορία, το γράμμα που ο σκυλάκος μας είχε στείλει στον Άγιο Βασίλη.

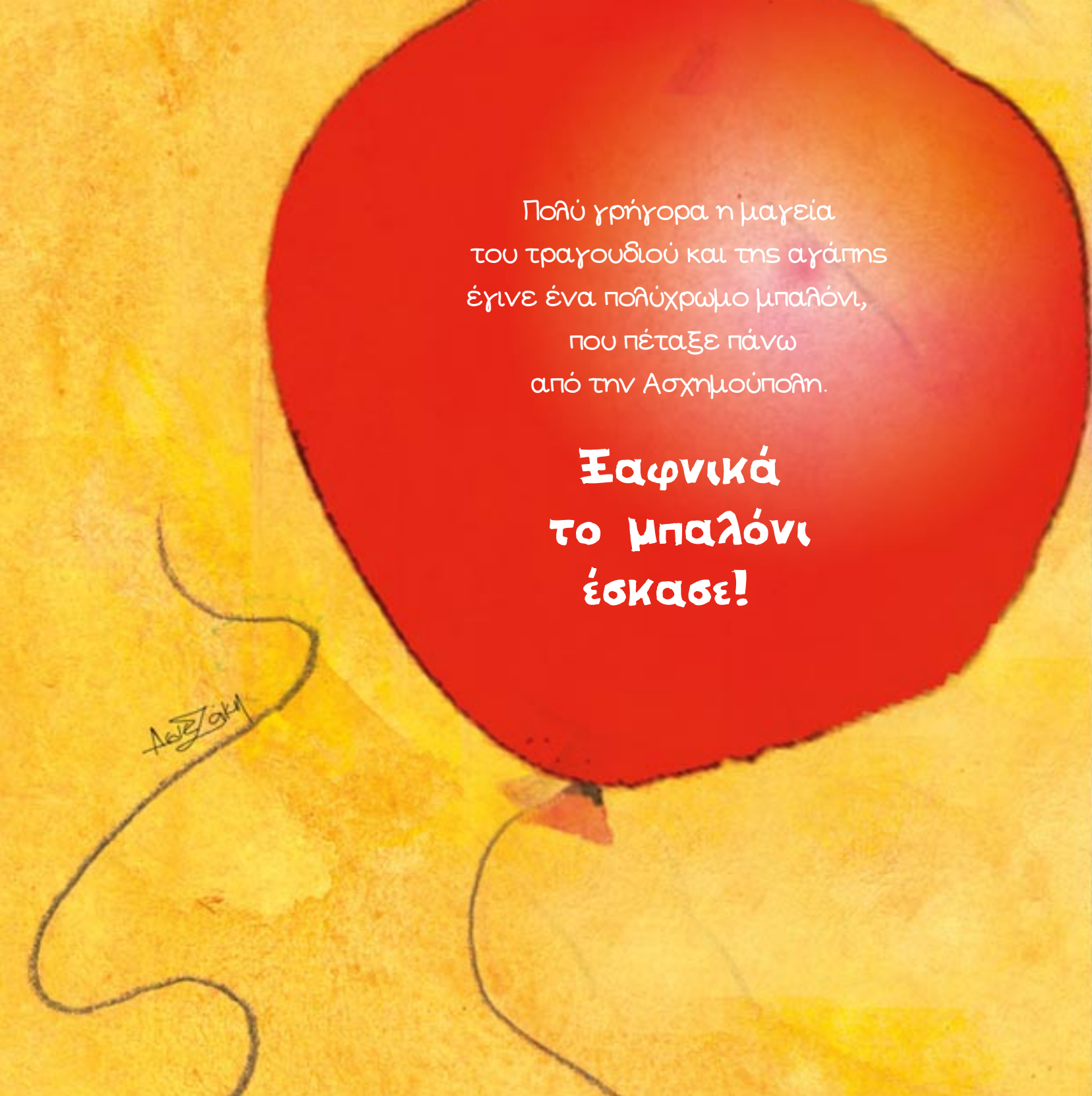

Η νεράιδα άρχισε να τραγουδά πολύ δυνατά ένα τραγούδι που κανείς ως τότε δεν είχε ακούσει. Το έλεγαν «Η αγάπη σαν μπαλόνι» και μπορείτε να το ακούσετε κι εσείς αν θέλετε σκανάροντας το qr code:

Το τραγούδι της νεράιδας απλώθηκε πάνω από την πόλη
κι όλοι στάθηκαν για να το ακούσουν σαν μαγεμένοι!

Πολύ γρήγορα η μαγεία
του τραγουδιού και της αγάπης
έγινε ένα πολύχρωμο μπαλόνι,
που πέταξε πάνω
από την Ασχημούπολη.

**Ξαφνικά
το μπαλόνι
έσκασε!**

Δωζόκη

Ο ουρανός

της Ασχημούπολης βάφτηκε

στα χρώματα του ουράνιου τόξου!

Και τότε οι πόρτες της καρδιάς, αλλά και των σπιτιών,
όσων έμεναν στην Ασχημούπολη άνοιξαν διάγλητα!

Κι, επιτέλους, παιδιά και ζώα βρήκαν την αγάπη.

Το σκυλάκι της ιστορίας μας, τώρα πια λέγεται **Πόθος**
και έχει βρει τον θρόνο του.

Είναι διευθυντής σε σχολείο, παρέα με τον φίλο του
τον Γουργουρίτσο!

Κι από τότε και μετά

ζουν αυτοί καλά κι εμείς καλύτερα!

ΑΚΟΜΑ ΜΙΑ ΜΕΡΑ
ΚΑΤΑΓΛΗΚΤΙΚΟΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ!
ΑΚΟΜΑ ΜΙΑ ΜΕΡΑ
ΥΠΕΡΛΑΜΠΡΟΣ ΚΑΙ
ΥΠΕΡΟΧΟΣ ΤΥΠΟΣ!!!

Ποιός είναι, ποιός είναι,
 ποιός είναι ο αρχηγός;
 Ο Πόθος, ο Πόθος, ο Πόθος ο καλός!!!
 Είμαι θρυλικό κουτάβι
 δε φοβάμαι το σκοτάδι
 ξέρω να γράφω, να διαβάζω
 και στοργή παντού μοιράζω.
 Μέγεθος σαν σπόρου έχω
 μα πολλές ώρες αντέχω
 να δουλεύω σε σχολεία,
 σπίτια, ιδρύματα, γραφεία
 μέχρι και νοσοκομεία.
 Στις κάρτες είμαι άσσος
 στα παζλ μοναδικός
 πάω βόλτες μες στο δάσος
 στο γάβγισμα είμαι: μπάσος!!!
 Άμα δε δώσεις λιχουδιά
 σου το κρατώ γινάτι
 πρώτη μούρη στο Καβούρι
 αρχηγός! Σαν παίζω κάτι.
 Σε μια σακούλα πλαστική
 μικρό με είχαν δέσει
 και μ'έσωσε η Κατερίνα μου
 μπαίνοντας μες στη μέση.
 Είμαι σκυλάκι ζόρικο
 δεν υπακούω κανένα
 μες στις αλάνες τριγυρνώ
 μάνα, δεν είναι ψέμα!!!
 Είμαι όμορφος, κομψός
 αγαπησιάρης και γλυκός
 τ' αδέρφια μου πολύ αγαπώ
 χωρίς αυτούς θα τρελαθώ!!!

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν ένα μοναχικό σκυλάκι που ζούσε σε μια εχθρική πόλη. Δεν είχε τροφή, προστασία, ασφάλεια, μα πάνω απ' όλα δεν είχε αγάπη.

Κάθε μέρα ονειρευόταν να βρει μια οικογένεια που να τον αγαπά
και να τον προσέχει.

Ονειρευόταν... ονειρευόταν... και περίμενε... περίμενε...
ώσπου μια μέρα...

